

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU **2**/2012

„Mojí největší touhou je,
aby duše poznaly Tebe
– že Ty jsi jejich věčným
štěstím, aby uvěřily
ve Tvou dobrotu
a oslavovaly Tvé
nekonečné
milosrdenství.“

(Den. 305)

Drazí přátelé,

Jan Werich napsal: „Ono totiž není šedivých dnů, které bují svou všedností. To jsou jenom unavené oči, které nechtějí vidět jejich svátečnost.“ Zaujala mě myšlenka, že naše oči mohou být unavené, a nejde tady samozřejmě jenom o fyzickou únavu. Oči nejsou unavené samy ze sebe, souvisí to s únavou srdce. Bylo by asi zajímavé odpovědět si na otázku: co unavuje mé srdce a čím je moje srdce unavené? Když se nad tím chvilku zamyslíme, uvědomíme si, že oči a srdce jsou propojené tak úzce, že je to skoro jeden celek: to, co vchází do srdce, prochází často branou očí, a to, co vychází ze srdce, tuto „bránu“ ovlivňuje.

Ikonograf, který píše ikony, se před tím, než namaluje oči, často „postí oči“. Půst očí očisťuje srdce, podobně jako se člověk může postit od pokrmů, což vede k očistění těla. Je možné se postit ušima, jazykem, dotekem – to všechno jsou „brány“ do naší duše. Proto se v tomto čísle chceme zamyslet nad darem zraku a očí, abychom si uvědomili, že v kontextu blížícího se Roku víry, který začne v říjnu, se potřebujeme zastavit u toho, jak dar zraku využíváme.

Kéž nám všem Pán pomáhá, abychom nejen v letních měsících, ale po celý rok nikdy neměli unavené oči pro to, co je Boží.

P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

časopis zaměřený na šíření úcty
k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy

tel.: 566 502 855, mob.: 774 521 531

e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení:

KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce:

šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC

MUDr. Markéta Knobová

Mgr. Dora Švachová

Ing. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia

Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: Wojciech Zubkiewicz, archiv ABM

Grafická úprava:

Josef Karhan, e-mail: josef@apostol.cz

Cena není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení)

Imprimatur:

Církevní schválení

Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá

P. W. Zubkiewicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk:

Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo	3
A. Scarano: Otevři mi oči	4
M. Fiala: Jsme poutníky	6
B. Pelc: Pohled na věci duchovní	9
G. Ryš: Nová evangelizace	11
Rozhovor s Václavou Turkovou	14
Nabídka KNA	17
L. Balter: Boží a lidské milosrdenství ..	18
J. Kupka: Půst v životě sv. Vincence ...	22
Poslání a spiritualita s. Faustyny	24
Korunka • Pozvánka na pěší pouť	26
Svátek BM 2012	27
Budete mými svědky: V. Drbola	28
Na apoštolských cestách	31
Literatura, informace	34
Informace o bohoslužbách	35

MONS. IGNÁC DEC

BISKUP POLSKÉ
DIECÉZE ŚWIDNICA

„PANE,
AŽ VIDÍM!“

V knize „Bez očí a bez rukou“ francouzský voják z 2. světové války Jacques Beauge popisuje své vnitřní proměny a svou cestu od zoufalství k vnitřnímu pokoji. Během války s Němci přišel u El-Alamain v důsledku výbuchu granátu o oči a obě ruce od loktů. V nemocnici mu zachránili život. Začal jeho boj s postižením a utrpením. Chuť žít a snášet utrpení mu dala silná víra v Boha. Po nějaké době vyznává: „Pán nás vede cestou, která se mu líbí... Jsem bez očí, ale ne bez světla. Mým světlem je Kristus.“ Díky tomuto světlu Jacques Beauge našel smysl života do té míry, že založil rodinu a vychoval pět dětí.

Nevidomý Bartimaioš seděl u cesty při vchodu do Jericha. Žebрал. Když se ale dozvěděl, že prochází Ježíš z Nazareta, neprosil o materiální dar, ale začal volat: „Ježíši, synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ (Mk 10, 47). První obličej, který uviděl Bartimaioš, byl obličej Ježíše. Jaká to byla radost, uvidět svého uzdravitele, uvidět lidi, svět!

Událost z Jericha a uzdravení slepého žebračka je symbolem cesty vedoucí k opravdovému prohlédnutí. Obvykle si při příležitosti fyzické slepoty uvědomujeme, že existuje také slepota duchovní,

kteřá postihuje některé lidi. Pokud někdo nevidí pravdu, dobro, pokud neví, proč žije, proč trpí, proč lidé umírají, znamená to, že je duchovně slepý. Duchovní slepota znamená totéž co nevíra. Naopak víra je viděním toho, co je pro oko neviditelné. Víra otevírá oči duše.

Při pohledu na dnešní svět si můžeme všimnout, že lidé jsou opravdu postiženi vnitřní slepotou. Stává se, že někteří mladí ztrácejí duchovní zrak víry. Stojí za to zapřemýšlet nad tím, co posiluje náš vnitřní zrak víry, co odstraňuje naši duchovní slepotu. Jedním ze způsobů opatrování duchovního zraku je čtení a rozjímání Božího slova. Evangelium Ježíše Krista promítá světlo do života, rozsvěcuje náš život. Druhým důležitým lékem pro vnitřní oči naší víry je modlitba. Měli bychom myslet na to, že modlitba není mechanickým opakováním magických slov, ale je naším trváním před Bohem, je určitým postojem vůči Bohu, postojem připravenosti k plnění jeho vůle, postojem pokory, důvěry a lásky.

zprac. red. ABM

Převzato z: „Niedziela“

(edycja świdnicka) www.niedziela.pl

OTEVŘI MI OČI...

ANGELO SCARANO, Th.D. S.S.L.

Nedávno mě na ulici minul slepec s bílou holí, jeden z mnoha těch, kteří jsou u nás k vidění. Přemýšlel jsem, jak slepec vnímá okolní svět, ostatní lidi. Je takový člověk ochuzený oproti nám? Říkává se, že ten, kdo nevnímá určitým smyslem, vnímá oproti tomu daleko víc smysly jinými. Přesto však nikdo z nás by nechtěl být slepým...

V evangeliu se několikrát setkáváme s Ježíšem, který uzdravuje slepého. Jedním z teologicky nejbohatších textů je ten, který promlouvá o uzdravení slepce Bartimaia, Mk 10,46-52.

Přišli do Jericha. A když vycházel s učedníky a s velkým zástupem z Jericha, seděl u cesty syn Timaiův, Bartimaios, slepý žebrák.

Když uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Mnozí ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ I zavolali toho slepého a řekli mu: „Vzchop se, vstaň, volá tě!“

Odhodil svůj plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi.

Ježíš mu řekl: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Slepý odpověděl: „Pane, ať vidím!“

Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“ Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.

Na první pohled se tento příběh nejeví jako kdovíjak zajímavý a podnětný, teprve pohled zblízka odhalí velmi důležité poselství. Bartimaios dostal dar uzdravení ze slepoty hned dvakrát! Na dvou rovinách: tělesné a duchovní. To první uzdravení je spjaté s druhým, které je jeho dovršením. Bartimaios prohlédl jak tělesnými očima, tak zároveň i duchovníma: uviděl Ježíše nejen jako divotvůrce, ale zároveň jako Cestu k životu, proto „se vydal tou cestou za

ním“. Bartimaios rozpoznal v Ježíši poklad, kvůli kterému stojí za to investovat všechno, celý život.

Stejně téma, prohlédnutí vnitřním zrakem a objevení nezměrného bohatství v Kristu, nacházíme i v listu Efesanům 1,17-23:

Prosím, aby vám Bůh našeho Pána Ježíše Krista, Otec slávy, dal ducha moudrosti a zjevení, abyste ho poznali

a osvíceným vnitřním zrakem viděli, k jaké naději vás povolal, jak bohaté a slavné je vaše dědictví v jeho svatém lidu

a jak nesmírně veliký je ve své moci k nám, kteří věříme.

Sílu svého mocného působení prokázal přece na Kristu: Vzkřísil ho z mrtvých a posadil po své pravici v nebesích,

vysoko nad všechny vlády, mocnosti, síly i panstva, nad všechna jména, která jsou vzývána, jak v tomto věku, tak i v budoucím.

‘Všechno podrobil pod jeho nohy’ a ustanovil jej svrchovanou hlavou církve,

která je jeho tělem, plností toho, jenž přivádí k naplnění všechno, co jest.

Je zajímavé si uvědomit, že autor nepromlouvá k nevěřícím, ale k těm, kteří dostali světlo víry: právě těmto „osvíceným“ vyprošuje nové osvícení a prohlédnutí! Je takové nové osvícení vůbec nutné? Proč? Třeba proto, že došlo k zakalení zraku vinou sobectví a hříchu. Nebo jednoduše proto, že trpíme očními vadami:

- 1) krátkozrakostí, tj. nevidíme plnost bohatství připraveného pro nás v nebi, tím pádem naše naděje je slabá, „bez vzpruhy“. Krátkozraký člověk vidí pouze to, co má před sebou;
- 2) dalekozrakostí – nevidíme Ježíšovu přítomnost po našem boku, v našem nitru;
- 3) barvoslepostí – vidíme život jako šedý a fádní, plný šedých zón. Nevnímáme-li Krista jako slunce, pak se barvy lidí a věcí vytrácejí.

Prohlédnout a nahlédnout moc Kristova vzkříšení není žádnou samozřejmostí, spíš naopak! Takové oči *vidoucí* může dát jen Bůh. Běžné oči budou vnímat spíš problémy a těžkosti, drtivou sílu působení zla (však nás o tom zdařile přesvědčují masmédia), proto budeme prožívat spíš celkovou únavu, smutek, nedůvěru v Boha. Potřebujeme, aby Bůh osvětlil naše vnitřní oči... abychom viděli stále znovu, jak nad běžnými událostmi stojí vzkříšený Kristus, ten silnější, který dokáže proměnit zlo a hřích v ještě větší požehnání (Řím 5,20).

Takové oči *vidoucího* měl vizionář Jan. Nahlédl nejen do budoucnosti, ale především do přítomnosti! Vždyť se mu otevřela nebesa a nazřel Beránka, který sedí na trůnu jako svrchovaný, mocnější než básníci zlo (Zj 1,12-20; kap. 4 a 5). Jan skutečně „zvedl oči k výšinám“ (Iz 40,26), k Nejvyššímu. Nezůstal s očima sklopenýma k zemi, s pohledem upřeným na zoufalou situaci, která drtila křesťany na konci prvního století: pronásledování, rozdělení komunit, synkretistické kultury.

Možná že jsme někdy zažili, jak je osvobuzující dívat se na svět seshora, takřka z ptačí (či Boží) perspektivy: mohlo to být při letu v letadle, po namáhavém stoupání při odpočinutí na vrcholu hory. Najednou se nám vše jeví jako maličké a nepatrné, nejen lidé a města, ale dokonce i naše problémy a starosti. A přesně tak se Kristus dívá na naše problémy, *seshora*. Dívá se seshora jako vítěz, který má ve svých rukou veškerou moc. A my jsme pozváni k tomu, abychom se dívali především na Něho, i když obklopeni valícím se mořem starostí.

Jestliže žalmista volal „otevři mi oči, ať mám na zřeteli divy ze Zákona tvého“ (Ž 119,18), my můžeme tuto prosbu obměnit:

„Otevři mi oči, ať vidím tebe Vzkříšeného, tvou moc a krásu.“

„PANE, AŽ VIDÍM!“ (Mk 10,46n)

Sledujme poutníky, kteří jdou z Galileje do Jeruzaléma, přecházejí Jordán a procházejí Jerichem. Je to město chráněné judskými horami před studenými západními větry, s četnými prameny, které zúrodnují okolní pole a zahrady. Leží navíc 250 metrů pod mořskou hladinou v úrodné a teplé oáze.

Ježíšův příchod do města se stal podívanou pro četný zástup, který ho provázel. U západní brány seděl tehdy slepý muž Bartimaios a žebral – patřil k mnoha obyvatelům Orientu postiženým oční chorobou, jimž nebylo pomoci a zbývala jen žebrota. Uslyšel hluk mnoha lidí, dozvěděl se, že přichází Ježíš Nazaretský, známý divotvůrce, a začal volat: „Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!“ Lidé ho okřikovali, aby Mistra neobtěžoval, ale on se nedal odbýt. Na důkaz, že Ježíš s láskou přijímá ty, kdo se k němu s důvěrou obracejí, dává slepého prosebníka zavolat. Zástup mění svůj postoj, dovoluje muži, aby odhodil svůj jediný majetek – plášť, a aby šel k Ježíšovi s prosbou: „Mistře, až vidím!“ Nato je uzdraven a následuje Mistra. Těm ze zástupu, kteří viděli jasný zázrak, ovšem chyběla hlubší víra: byli sice povrchně zaujati osobností známého kazatele a byli zvědaví na jeho vystoupení v Jeruzalémě, ale všímali si jen povrchu věcí: nejdříve slepce okřikovali, aby vzápětí změnili stanovisko. Bída onoho postiženého, který byl přece také jejich blízním, jim nic neříkala.

Čím se naplňuje vnitřní obzor většiny našich současníků? Žijeme ve věku tzv. **zážitkové kultury s nadvládou zábavního průmyslu**, který je ve službách komerč-

JSME POUTNÍKY NA BOŽÍCH CESTÁCH

ních zájmů a nabízí rozmanité zajímavosti, senzace a spektakly, napínavé a jak náleží povrchní. Ty člověku neřeknou sice vůbec nic o smyslu jeho života a potřebnosti mravních hodnot, ale na chvíli ho zabaví a pomohou vytěsnit z jeho vnitřního obzoru starosti a věci, kterými by se měl zabývat především. Jak napsal Georges Bernanos, *moderní společnost organizuje pravé spiknutí proti vnitřnímu řádu člověka*. Chtěl tím říci, že *člověk našeho světa nemá kdy, aby pohlédl do sebe a zamyslel se nad životem. Stal se obětí a otrokem obrovského mechanismu a ve všeobecném shonu se odcizuje sobě a své duši. Má strach z vnitřní prázdnoty, a tak se chce jen bavit...*

Jako věřící toužíme po co nejčastějším setkání s Ježíšem, neboť on slíbil, že *je s námi stále, po všechny dny*. Abychom toho dosáhli, musíme se především soustředit na

dostává svůj pravý duchovní střed, přestává vláda náhody a vnější věci, které na nás dotírají a kterým bychom snadno podlehli, tedy film střídajících se obrazů jen pozemských, zůstávají nepovšimnuty.

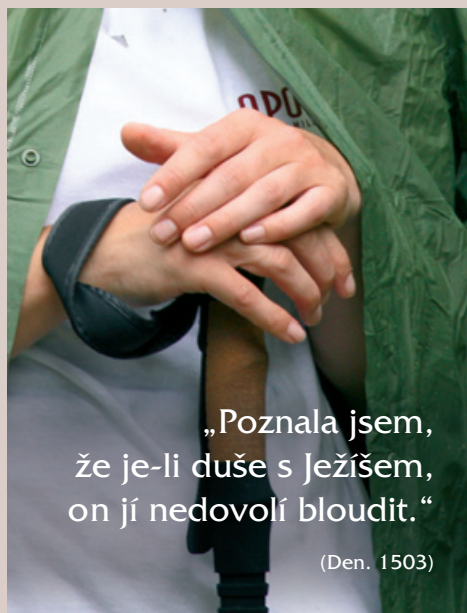
Patří sem **kázeň smyslů, vnitřních i vnějších, a cvičení pozornosti**. Sokrates, otec západní filozofie, řekl kdysi jednomu otci, který se s ním radil o svém synu, že je podivné, že se lidé vyhýbají špatným potravinám, ale nic si nedělají z toho, že do své duše přijímají špatné myšlenky, představy a soudy. K jeho výroku si dodejme, že máme tělesnou hygienu, ale existuje přece také **hygienu toho, co vidíme kolem sebe, v televizi a na internetu**. Pozorujme sami sebe, když jdeme ulicemi, jak pozorujeme okolí: přijímáme do duše vše, co vidíme? Nebo jsme vnitřně bdělí, třídíme dojmy a ty špatné radikálně vytěsňujeme? Jako věřící se snažíme rozlišovat dobré a špatné, ušlechtilé a nízké, cenné a bezcenné. Učíme se ovládat sami sebe. Nedovolíme, aby nás přitahovala každá reklama, výloha nebo program v médiích. Stáváme se tak vnitřně nezávislí na vnějších zmatcích a povrchních nic neříkajících senzacích. Bůh chce totiž být partnerem našich nejnvnitřnějších myšlenek, zcela podle Pánova výroku: *Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě. (Zj 3,20)*

Na své životní pouti míváme množství modelů a bůžků, které si lidé vymysleli a vyrobili, aby se nemuseli klanět jedinému a pravému Bohu. Opakuje se tak zkušenost apoštola Pavla v Aténách: rozmlouval nejen se židy, ale i s vyznavači povrchních rozkoší, epikurejci, podle nichž je blažený, bezstarostný život počátkem a cílem všeho snažení. Vše ostatní musí jít stranou, vzorem je klidný život bohů. Šlo o ideu stálého štěstí, která se snadno zvrhla do snadných rozkoší,

svůj vnitřní prostor, kde bychom byli s Bohem sami, radili se s ním a prožívali jeho společenství. Mluví o něm mistři duchovního života včetně sv. Faustyny Kowalské a předpokladem pro jeho dosažení a prohloubení je ovšem **bdělost srdce**: prozírat, překonat pokušení slepoty a krátkozrakosti, odporovat lenosti všeho druhu, mít smysl pro pravdu a dobro. Spoléhat při tom na Boží pomoc, odporovat relativismu okolí, podle něhož vše je jen náhodné, nic není jisté. Poznávat a vidět své nejvlastnější povolání, dané Bohem, jak o tom svědčí touha našeho srdce, zpočátku třeba neuvědomělá, ale stále sílící a poznaná. Neboť On a nikdo jiný nám dává vnější i vnitřní prostředky nutné k naplnění jeho vůle. Jak čteme v listu Filipánům (2,13): *Vždyť i to, že chcete, i to, že pak jednáte, působí přece ve vás Bůh, abyste se mu mohli líbit*. Naš život tím

tedy o názor, který si přivlastnila i většina dnešních lidí. Pro nás je vzorem Pavel, který se setkal se vzkříšeným Kristem a tato zkušenost zcela naplnila jeho nitro; proto s veškerou vnitřní silou hlásal pravého Boha, který *dává všem život, dech i všechno... Vždyť od nikoho z nás není daleko. V něm totiž žijeme, hýbáme se a jsme. (Sk 17,25n)* Podle apoštolova příkladu usilujme stále o vnitřní sjednocení s Pánem, který nám dá svůj pokoj a pomůže obnovit naši sílu a důvěru. A také schopnost nežít podle vlastních přání nebo dokonce podle pokleslých obrazů světa, ale **podle vnitřního světla Ducha Sv.** Hledejme jeho paprsky, aby prozářily naše nitro a vnesly do něho řád a harmonii.

R. Guardini doporučuje uzavřít den **tichou meditací**, vnitřně se odpoutat od množství věcí, starostí a plánů a otevřít se zcela podstatné myšlence, která navazuje na některý denní prožitek a vědomě míří k nadpřirozenu. Je to chvíle, kdy má umlknout

„Poznala jsem, že je-li duše s Ježíšem, on jí nedovolí bloudit.“

(Den. 1503)

všechno jen přirozené a duše se má otevřít Božímu hlasu. Učme se vnitřním zrakem vnímat krásy Božího myšlení, jak se projevuje ve slovech Písma a v denních událostech, pokud je vnímáme pohledem inspirovaným duchovními pravdami. Je to chvíle, kdy můžeme bezprostředně zakusit Boží blízkost a jeho starostlivou lásku. Když se takto uklidníme a jsme plně přítomni, téměř okamžitě nás napadne myšlenka: živý Bůh je zde, přichází ke mně, do mé duše. Obdobnou zkušenost měl autor 37. žalmu, když napsal: *Doufej v Hospodina, konej dobro... Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. Svěř svou cestu Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat.*

Jde o **soustavné vnitřní sebezdokonalování**, o snahu plnit co nejlépe, ze vši síly, Boží vůli, a tím urychlit skryté, očím neviditelné zrání naší bytosti jako tvora stvořeného k větší cti a slávě Boží. Naše dny tak dostanou zvláštní lesk, pravdivost a přesvědčivou vyrovnanost, která poslouží záměrům nové evangelizace. Duchovní hloubka, po které podvědomě touží i naši bližní, bude mluvit a působit za nás a naše svědectví bude víc jak průkazné. Budeme živým Božím hlasem, neboť jako členové církve máme plnit i úkol jejích proroků. Jan Čep napsal: *Být poutníkem na zemi neznámená odtrhnout své srdce od její dobroty a krásy; znamená to nepřilnout k ní nejnižšími smysly a pudy; vidět ve svém pozemském osudu jenom začátek a kořen, z kterého má vyrůst strom naší věčnosti. Poutník je domovem všude, neboť celá země, všechny věky a zkušenosti lidských dějin jsou obrazem vlasti věčné. Jsme tedy poutníky na Božích cestách, kteří se nedají omámit pozemskou prchavostí. Proto na své pouti do duchovního Jeruzaléma stále prosíme: **Můj Pane, dej, ať vidím tebe!***

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

POHLED NA VĚCI DUCHOVNÍ DÁVÁ KLID A RADOST

Zrak je něco pro člověka velmi důležitého a nutného. Poskytuje člověku velké množství informací veškerého druhu. To, co vidíme, nás ovlivňuje mnohem silněji, než si myslíme. Jedním z poznatků teorie komunikace je, že když posloucháme nějakého řečníka, jen nepatrná část informací se k nám dostává prostřednictvím uší. Zbytek, drtivá většina, je přenášén prostřednictvím zraku. Jinak řečeno to, jak se řečník chová, tváří, jaká dělá gesta, ovlivňuje posluchače mnohem více, než to, co a jak říká.

Odborníci na reklamu a na volební kampaně (a mnoho jiných věcí) to samozřejmě vědí, a proto to, jak je oblečený kandidát anebo jakou barvu má informační leták, není náhodou. Vše je promyšleno do nejmenších podrobností.

Zrak je něčím dobrým, Bůh ho člověku dal a život člověka zbaveného zraku je těžký a nešťastný. Zrak je dobrý, ale jeho neopatrné používání je pramenem četných problémů a neštěstí.

To, co vidíme, stává se velmi často předmětem naší touhy, žádostivosti. Když člověk vidí něco hezkého, rád by to měl a začíná často přemýšlet o tom, co by měl anebo mohl udělat, aby vytouženou věc anebo člověka měl, vlastnil, byl mu blízko. Samozřejmě něčím jiným je jen čistě teoretické uvažování: „co bych udělal, kdybych měl milion korun“ anebo „bylo by hezké být mistrem světa v nějakém sportu“. A něčím jiným je praktické a konkrétní uvažování

o dosažení cíle, který opravdu dosažitelný je, ovšem ne vždy za mravně přijatelných podmínek. Možná bude lepší objasnit výše řečené pomocí příkladu. Proč se dnes tolik krade, a přitom často kradou lidé, kteří mají zaměstnání, živobytí, domácnost a rodinu. Zloději se nestávají jen degenerovaní jednotlivci anebo lidé v extrémní nouzi. Proč? Asi také proto, že vidí kolem sebe tolik věcí, které by rádi měli, ale vydělané peníze na to nestačí, tak se krade, aby mohli mít to, po čem touží. Nebo jiná situace: muž vidí v zaměstnání každý den hezkou ženu, která se mu moc líbí, rád by s ní uzavřel víc než kamarádství, a tak o tom uvažuje a občas mu nevádí, že ona je vdaná a on je ženatý. Krása, kterou vidí, ho povzbuzuje k nemravným myšlenkám. Nebo ještě jiný případ: situace nesčetných mužů, kteří jsou závislí na internetové pornografii. Tráví dlouhý čas u počítače posedlí nemravnou touhou, ze které se jen velmi

těžko mohou vymanit a která ničí jejich klid a duševní život.

Už pro biblického autora bylo jasné: „Odvrať svůj zrak od půvabů žen a neseznamuj se s krásou, která ti nepatří. Pro ženskou krásu se mnozí pomátli; jí se láska rozpaluje jako oheň.“ (Sír 9,8) Dokládá to i známý biblický příběh o králi Davidovi, který navzdory své zbožnosti podlehl pokušení, když spatřil hezkou Bat-šebu, manželku jeho vojevůdce Uriáše (srov. 2S 11). I v dnešní době odborníci již dlouho varují, že velké množství násilí, které mládež vidí ve filmech a které sama také „páchá“ v počítačových hrách, ovlivňuje negativně její chování ve skutečném životě a vede k růstu agresivity. To, co mladí lidé vidí, přenáší do života.

Je nutné se zmínit ještě o jedné důležité věci. Totiž to, co vidíme, je samozřejmě ukládané v paměti a může se úplně znenačání objevit zase v myšlenkách, a to i za neobvyklejších okolností. Tyto vzpomínky můžou zaneprázdnit myšlenky člověka i na poměrně dlouhou dobu a je velmi těžké se jich zbavit.

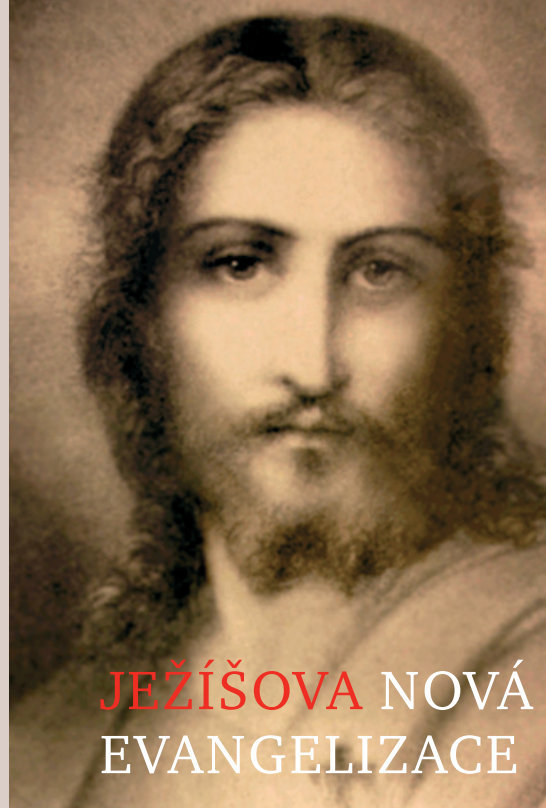
Jistěže za zpracování obrazů vnímaných zrakem je člověk zodpovědný sám, není přece bytost bez rozumu, nýbrž inteligentní tvor, stvořený k podobě samotného Boha.

Jen boj proti dotěrným obrazům svádějícím člověka ke zlému a nemravnosti je opravdu úmorná práce a ne vždy má člověk dost sebezáporu a síly s tím dlouho bojovat a pak pokušení podlehnout.

Musíme se proto všichni snažit používat náš zrak moudře a prozíravě. Není přece možné jít životem se zavřenýma očima, ale je možné (i když náročné a dokonce obtížné) být opatrným a moudře volit to, na co se vědomě a dobrovolně díváme. Je opravdu mnohem snazší vypnout televizi nebo změnit program, než pak zápasit s nemravnými dojmy. Opravdu je lepší sklopit oči, než se později trápit neuspořádanými myšlenkami, které vznikly na základě toho, co jsme viděli. Naopak se musíme vědomě snažit obklopovat se lidmi a věcmi, které nás vedou k dobru. Proč je tak dobré a důležité mít v bytě na zdi kříž a obrazy svatých? Je to dobré kvůli tomu, že každý pohled ke kříži a svatým nám připomíná lásku Kristovou, která ho dovedla až ke smrti na kříži, a svatí jsou „žijící důkazy“ toho, že mnoho lidí na cestě následování Ježíše našlo nejen spásu, ale i radost života. Už svatý Ignác s Loyoly udělal velmi podobnou zkušenost, která se stala pak jedním ze základních kamenů jeho „Duchovních cvičení“. Když rozjímal o věcech světských, cítil při tom klid a zálibu, ale když ta zamyšlení ukončil, cítil neklid a smutek. Když zase přemýšlel o Bohu a duchovních věcech, cítil klid a radost také po ukončení rozjímání. S ohledem na to, že člověk se ve svých myšlenkách hodně zabývá tím, co viděl, můžeme říci, že se zkušenost svatého Ignáce dá použít i pro způsob, jakým zacházíme se svým zrakem: dívej se na věci duchovní, zbožné, a budeš cítit klid a radost. Pokud se budeš dívat na věci vyložené zlé a nemravné, budeš mít problémy sám se sebou, se svou fantazií a city.

P. Bogdan Pelc ■

JEŽÍŠOVA NOVÁ EVANGELIZACE

O „nové evangelizaci“ mluví už skoro všichni. A skoro všude. Počet jejích vážných definic překonal dvě desítky, méně vážných je více než sto padesát!

Ve snaze najít v tomto zmatku nějaký jistý a jasný myšlenkový směr se obracíme k učení papežů Jana Pavla II. a Benedikta XVI. Jejich odpověď je precizní: „**Nová evangelizace**“ je určena těm, kteří přestali uskutečňovat křesťanské praktiky (Africae munus, 160), a také „regionům dávno uvedeným ke křesťanské víře“ (Ubicumque et semper), ve kterých bylo křesťanství ve velké míře redukováno na veřejnou, kulturní a politickou angažovanost; i když se tato angažovanost zdá být impozantní a skvěle organizovaná do odpovídajících struktur – skrývá se za ní ve své podstatě „hluboká krize víry“ (Porta fidei, 2).

Nová evangelizace není tedy misie „ad gentes“ (k lidem, kteří ještě neslyšeli o Kristu); není to také „všeobecná pastore“ (i když asi každá pastore by měla být evangelizační), ale je určená pro ty, kteří se někde ztratili, neutralizovali nebo zpovrchnili zkušenost svého křtu.

Není pravda, že tuto dimenzi evangelizace vymysleli poslední dva papežové. Nová evangelizace je tím druhem evangelizace, kterému Ježíš učil své učedníky! Když poprvé poslal své učedníky evangelizovat, jasně jim řekl: „Na cestu k pohanům nevstupujte, do samaršské obce nechoďte; jděte raději ke ztraceným ovčím z lidu izraelského. Jděte a kažte, že se přiblížilo království nebeské. Nemocné uzdravujte, mrtvé probouzejte k životu, malomocné očisťujte, demony vymítejte; zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ (Mt 10, 5-8)

První apoštolská misie nemá tedy za cíl „pohany“ a „svět“, ale ty, kteří už odedávna znají Boží zjevení; není určena „cizím“, ale „svým“ (bratři, vlastní děti, rodiče – srov. Mt 10,21). Je to nová evangelizace věřících, kteří se ztratili. Poselství, se kterým jdou apoštolové, také není nové, pokud jde o obsah – můžeme je shrnout v pojmu „Božího – nebeského království“.

Myšlenka, že Bůh má vládnout v osobním a veřejném životě Izraelitů – že má v jejich každodenním životě zaujmout stejné místo, jaké u ostatních národů zaujali králové – nebyla v době Pána Ježíše „nová“. Sahala alespoň do doby Samuela (srov. 1 Sm 8); byla tedy více než tisíc let stará. Byla přitom doslova základem – shrnovala v sobě to, co mělo Izraele odlišovat od ostatních národů.

Dvanáct apoštolů je tedy posláno s pravdou úplně základní, s fundamentálním poselstvím – doslova INICIAČNÍM (sahajícím do počátků izraelské národnosti); apoštolové nemají ale o tomto poselství mluvit, vyprávět nebo debatovat, ale mají toto

poselství PROKLAMOVAT – slavnostně prohlašovat, oznamovat – mají ho z moci vykřičet – Ježíš jim nařizuje: Hlásejte radostnou zvěst – poselství spásy!

Co tedy rozhoduje o tom, že je to „nová“ evangelizace? To, že zjevuje Boží království ne jako katechetické téma, ale jako UDÁLOST PLNOU MOCI: nemocní, mrtví, malomocní, posedlí je znovu odhalují a skrze to, že se otevírají pro novou realitu, dozrávají v životě zásadní proměny: získávají zdraví a život, jsou vráceni společnosti – také liturgické (jsou očistěni, mohou tedy vejít do svatyně), získávají zpět sami sebe a osvobození od vlády satana, mohou svému životu zase dát smysluplný směr, mohou se odevzdat druhému: Bohu a člověku.

Takový charakter (nové evangelizace!) měla také první misie samotného Ježíše. Popisuje ji svatý Marek: Když přišli do Kafarnaum, hned v sobotu šel do synagogy a učil. I žasli nad jeho učením, neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako zákoníci. V jejich synagoze byl právě člověk posedlý nečistým duchem. Ten vykřikl: „Co je ti do nás, Ježíši Nazaretský? Přišel jsi nás zahubit? Víím, kdo jsi. Jsi Svatý Boží.“ Ale Ježíš mu pohrozil: „Umlkni a vyjdi z něho!“ Nečistý duch jím zalomcoval a s velikým křikem z něho vyšel. Všichni užasli a jeden druhého se ptali: „Co to je? Nové učení plné moci – i nečistým duchům příkázá, a poslechnou ho.“ (Mk 1, 21-27).

Všimněme si toho, že Marek vůbec neznamenává, o čem Ježíš učil! Nepíše, o čem bylo první veřejné vystoupení Pána Ježíše. Asi nepřesahovalo program popsany o šest veršů dříve: „Když byl Jan uvězněn, přišel Ježíš do Galileje a kázal Boží evangelium: „Naplnil se čas a přiblížilo se království Boží. Čiňte pokání a věrte evangelium.“ (Mk 1, 14-15). Ježíš na začátku svého veřejného působení neříká ještě „nic nového“. Je pravda, že hodně z toho, co má říct, je uza-

vřeno v „mesiánském tajemství“. Ale rád jde do synagogy, bere do ruky texty, které se tam od věků četly, a komentuje je.

A přece! Ti všichni, kteří poslouchají Ježíše, mají dojem, že je to něco úplně nového! A právě tuto reakci a zkušenost posluchačů detailně popisuje evangelista: „starou“ pravdu o Božím království obyvatelé Kafarna – skrze setkání s Ježíšem – s úžasem „nacházejí“ jako „nové učení“. Proč nové? „Protože s mocí“ – tak vysvětluje poslední verš našeho úryvku evangelia sv. Jeroným ve Vulgátě: Nové jakési učení s mocí nečistým duchům rozkazuje... (doctrina haec nova quia in potestate et spiritibus imundis imperat). Ve slovech, ve skutku – v osobě a V MOCI Ježíše – Boží království není už jen tématem projevu „znalce Zákona“, ale dynamickou realitou, která se uskutečňuje tady, teď a zahrnuje mne, můj život a problémy.

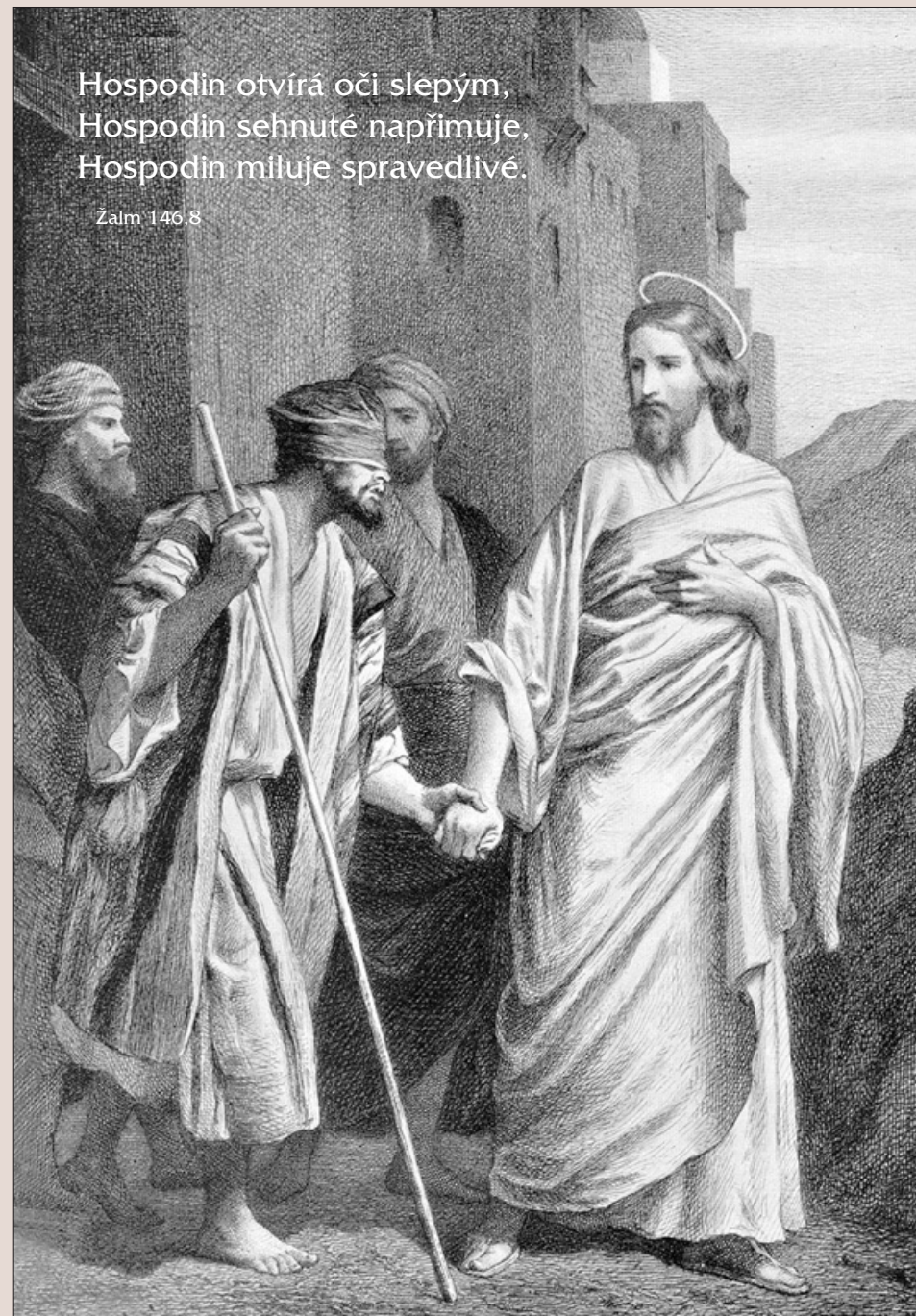
Tento text sv. Marka nám umožňuje odhalit ještě jednou, komu je určena nová evangelizace: těm, kteří neznají MOC, kterou dává víra! I přesto, že třeba o Bohu vědí hodně, dokonce žijí ve světě, který je proniklý náboženstvím a s tím souvisejícími institucemi, znají náboženský Zákon a „znalce Zákona“, možná dokonce „chodí do synagogy“ (pro nás to znamená „chodit do kostela“ a plnit křesťanské „praktiky“).

Tím, že Ježíš jde nejdříve k nim a že nejdříve k nim posílá své učedníky, nám Pán zřetelně vzkazuje, abychom je tak snadno neodsuzovali a nepodceňovali. Tím více nám zakazuje je příliš snadno odsuzovat a „exkomunikovat“ s ospravedlňujícím tvrzením, že důležitá je „kvalita, a ne kvantita“. Vyzývá nás k lásce a zodpovědnosti, k vydávání SVĚDECTVÍ a k odvaze. Říká nám také, že bez této zkušenosti nebudeme nejspíš připraveni jít do všech končin světa...

In Christo Grzegorz Ryś ■
pomocný biskup krakovský

Hospodin otvírá oči slepým,
Hospodin sehnuté napřimuje,
Hospodin miluje spravedlivé.

Zalm 146,8

ROZHOVOR
S VÁCLAVOU TURKOVOU

CÍLEM ŽIVOTA JE NAUČIT SE DŮVĚŘOVAT BOHU

Václava Turková žije v Tachlovicích poblíž Prahy. Narodila se s vadou sluchu a ve dvaceti letech u ní lékaři zjistili i degeneraci sítnice. Dnes paní Václavě zbývá zhruba setina sluchu, ale díky sluchadlům se dorozumívá mluvenou řečí. Už čtyři roky se potýká s naprostou slepotou. Před lety začala dálkově studovat teologii. Jak Václava sama říká, víra jí pomáhá nést tíhu života, který si nevybrala.

❖ Jsem rád, že si můžeme popovídat, protože toto číslo souvisí s tématem zraku a očí. Můžete nám říct pár slov o tom, jak jste přišla o zrak?

Já jsem hluchoslepá, to znamená, že mám vadu nejen zraku, ale i sluchu. Mám 97 procent ztráty sluchu, kterou kompenzují dvě sluchadla, a pokud jde o zrak, vidím bílou, neprostupnou mlhu, takové mléko. Nebylo tomu tak vždycky. Když jsem se narodila, měla jsem jenom malou ztrátu sluchu, chodila jsem do školy běžného typu. V páté třídě jsem začala nosit jedno sluchadlo, od 25 let jsem používala už sluchadla

dvě. Když jsem byla malá, tak ani moji rodiče vůbec netušili, že mám nějakou vážnou oční vadu. Sama jsem začala zjišťovat, že špatně vidím za šera a ve tmě, až v době dospívání. Kolem dvacátého třetího roku jsem se dozvěděla svoji diagnózu, že bych jednou neměla vidět. Ale tehdy jsem tomu vůbec nevěřila. Mně to přišlo téměř nemožné, že bych jednou neviděla. Přes den jsem viděla normálně, jezdila jsem na lyžích, na kole, ale mezi třicátým a čtyřicátým rokem se zrak opravdu začal zhoršovat. Pořád jsem to ale nebrala vážně, až před devíti roky jsem přestala vidět na své ruce úplně.

Můžu ale potvrdit, že ty ztráty s sebou někdy přináší i zisk. Pocházím z věřící rodiny, takže ve víře jsem byla vychována, ale myslím si, že opravdovou konverzi jsem prožila až se ztrátou zraku...

❖ Když jste ztrácela zrak, otevíralo se zároveň před vámi něco nového?

Tehdy jsem to tak vůbec nechápala, viděla jsem jen ztráty, ale z dnešního pohledu vidím, že jsem sice ztratila zrak, ale našla Boha, našla víru, která mi dává radost a chuť žít tento svůj život, i když není vůbec podle mých představ.

❖ Vnímáte teď trošku jinak lidi, svět, hodnoty?

Určitě. Nejtěžší období pro mě bylo asi tak dva roky před tím, než jsem přestala vidět, protože jsem si začala uvědomovat, že opravdu ztrácím zrak. A to jsem prostě nechtěla! Neuměla jsem si představit, že budu hluchoslepá. Tato představa mě děsila. A to bylo takové období, kdy jsem hodně smlouvala s Bohem. Já jsem se s ním i hádala! Říkala jsem, že už teď špatně vidím, ale ať mně ponechá zbytek toho zraku. Pak to ale pokračovalo a přestala jsem vidět na jedno oko. Zase jsem se dohadovala s Pánem Bohem. „Dobře, tak já to беру“ – říkala jsem – „na to jedno oko nevidím, ale aspoň ten zbytek, to druhé mně ponech! Jinak to nepřežiju!“ Potom jsem přestala vidět na obě oči. A přežila jsem to, a nakonec získala krásnou zkušenost, když jsem stále prosila Boha o uzdravení. Začala v okamžiku, kdy jsem si uvědomila, kde jsou příčiny mého strachu, uložené kdesi v hlubších vrstvách mého nitra. V tom okamžiku se ta kazajka strachu, která mě svírala, najednou roztrhla a spadla ze mne. Cítila jsem, že se mne Bůh dotkl, uzdravil, osvobodil od strachu, cítila jsem obrovskou radost, najednou jsem prožívala

takovou svobodu a štěstí a chtěla zpívat Magnificat.

Od té doby vím, že můj život má smysl, že Bůh je se mnou, že se nemám čeho bát a že stojí za to ten život žít! Uvědomila jsem si, že cílem našeho života je naučit se důvěřovat Bohu. Úmyslem Boží vůle je, aby nám bylo dobře, ale já jsem neustále předkládala Bohu svou vůli, své představy, za jakých okolností to ještě přežiju, za jakých okolností můžu být ještě šťastná. A najednou Boží vůle je jiná, Boží cesta je jiná a Bůh mne vede tam, abych se dostala blíž k němu, ke zdroji radosti a světla. Abych se s ním mohla setkat, tak jsem vlastně musela ztratit zrak, abych ho viděla.

❖ Říká se přece, že existuje duchovní zrak...

Já bych řekla, že ten náš pozemský život a duchovní život jsou dvě strany jedné mince. Dříve jsem vnímala duchovní život odděleně od svého životního příběhu. Žila jsem více svými plány a Bůh byl takovou vzdálenou nadstavbou v mém životě. Teď vidím, že jde o to, jakým způsobem smýšlíme, jakým způsobem žijeme, že je to jedna a táž věc. Všechny naše touhy, plány, nároky i strachy můžeme Kristu odevzdávat a On je proměňuje a naplňuje svým poženáním tak, abychom byli šťastní.

❖ Uklidnil se váš život od chvíle, kdy jste přišla o zrak?

No, určitě, nebylo to bezprostředně poté, ale od okamžiku, kdy jsem prožila vnitřní uzdravení, když jsem byla osvobozena od strachu. Více si všímám toho, co den přináší hezkého. Dříve jsem spíše měla své plány, jak a co mám udělat a jak by to bylo, kdybych měla to nebo ono, a dnes jsem více zaměřená na prožívání přítomného okamžiku.

❖ **Možná že člověk, který vidí, je jako ten, který jede u okna ve vlaku. Vidí toho víc, ale v rychlosti. Ve chvíli, kdy jste přišla o zrak, jste z toho vlaku vystoupila a můžete se toho světa dotknout. Je to paradoxní: tím, že nevidíte, jste od světa dál, ale zároveň jste k tomu světu blíž...**

Ano, myslím si, že v tom to přesně je. Mění se způsob kontaktu se světem. A musím říct, že je ve mně velká radost, mám pocit, že větší než před tím, kdy jsem viděla.

❖ **A co když jste v kostele a slyšíte evangelium o tom, jak Pán Ježíš uzdravuje někoho, kdo nevidí? Jak to berete? Nezlíbíte se na Pána Boha?**

Ne! Naopak! Naopak! Je to moje nejoblíbenější evangelium! (smích) Jedna kamarádka mně říkala, že dnes se vlastně žádné zázraky nedějí, že předtím lidé viděli, vstali, chodili. Ale mně se zdá, že ten zázrak uzdravení zraku může také spočívat ve víře, která nám dává schopnost vystoupit ze stereotypních způsobů myšlení, a najednou člověk vidí a může nahlédnout život z jiného

úhlu. Já třeba vidím teď do svého života a vidím, kolik toho ještě mám na práci! Co ještě bych měla na sobě měnit!

❖ **Zajímavé je to, co říkáte, protože to souzní třeba s pravoslavným komentářem k ikoně Proměnění Páně. Vysvětluje se tam, že apoštolové viděli proměněného Ježíše, Mojžíše a Eliáše ne proto, že se najednou celá tato realita zviditelnila, ale proto, že to oči apoštolů byly proměněné a otevřely se pro tuto realitu...**

Ano, je to zajímavé. Je to pravda. To, co vnímám dnes, jsem mohla vidět už dříve, ale neviděla jsem, protože jsem byla až příliš zaměřena na sebe, na to, co ztrácím a co chci dělat. Člověk by měl mít srdce vždycky otevřené a neuzavírat se do sebe. Pak může zablédnout i podivuhodné věci. Také Ježíš nám mnohokrát říká: Nebojte se, důvěřujte mi. Je to prostě síla, jaké proměny se mohou v životě odehrávat!

❖ **Slyšel jsem takovou myšlenku, že se člověk může postit očima. Nedívat se na to, co rozptyluje, třeba omezit televizi, aby tímto způsobem „odlehčil“ své srdce od přebytečných podnětů a obrazů. Doporučila byste takový „půst“?**

Půst zraku by rozhodně každému prospěl, mně v životě pomohl moc, ale sama bych k němu asi nikdy nesáhla. Proto vím, že není snadný pro každého. A tak mne napadá, podívat se na to z druhé strany. Zrak a sluch jsou obrovské dary, které máme zcela zdarma a většinou je přijímáme úplně samozřejmě. Snad by tedy bylo hezké v rámci půstu vyjadřovat vděčnost za tyto smysly. Děkovat za ně třeba třikrát za den. Vděčnost vede k větší citlivosti a myslím si také, že každý bude pak mít i větší radost z toho, že vidí a slyší.

Rozhovor připravil ■
P. Wojciech Zubkowicz SAC

TROJÍ PŘEJITÍ ZE SMRTI DO ŽIVOTA

Bůh touží probudit všechny mrtvé k životu, a to nikoli až v soudný den, ale už teď.

Každý tvrdošíjný člověk, který podniká všechno možné, jen aby prosadil vlastní vůli, a nenaslouchá Duchu Svatému – Duchu lásky, je vlastně víc mrtvý než živý. Bůh se nás ale snaží mnohokrát za den probouzet k životu. Je na nás, zda mu to dovolíme.

Když Ježíš v evangeliu křísí někoho k životu, koná to dvěma různými způsoby: Jairovi „spící“ dcerušku něžně volá, aby se probudila. Chlapec v Naimu od něho dostává pokyn *vstát* a Lazar, který už ležel v hrobě, uslyší, že má *vyjít ven*. Tyto tři způsoby odpovídají třem různým způsobům smrti.

Žijeme-li v nevědomosti a nevíme, proč žijeme, kam směřujeme, a namísto věcí podstatných se zabýváme pošetilostmi, volá nás Ježíš: „Probud' se! Vrať

se k plnému vědomí, žij přítomnou chvílí, vzpamatuj se a pomysli na to, co všechno je ve hře!“

Někdy nám život přináší těžkopádnost a lenost. Možná marníme drahocenný čas a nedokážeme se správně postavit k životu. „Vstaň!“ přikazuje nám Ježíš. „Vzpamatuj se, skoncuji se svou leností a konečně se pohni!“

Třetí typ smrti nastává, jestliže se uzavíráme do svého „já“, zabýváme-li se jen sami sebou a utápíme-li se v sebelibosti, uvěznění vlastním egoismem. „Vyjdi ven! Přestaň kroužit kolem sebe, udělej něco pro jiné, žij pro lásku!“

Jsmo-li pozorní a nasloucháme-li, co nám chce Ježíš říct, budeme skutečně živými lidmi.

Úryvek knihy Wilfrida Stinissen
„I dnes je den Boží. Rozjímání na celý rok“
(Karmelitánské nakladatelství,
Kostelní Vydří 2006).

DOPORUČUJEME TUTO KNIHU! Dopřejte si duchovní doprovod pro každý den.

Objednat můžete na adrese: Karmelitánské nakladatelství s.r.o.,
Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295,
e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

„Často mě nazýváš svým Mistrem.
Mému srdci je to milé, ale nezapomínej,
má učednice, že jsi učednicí ukřižovaného
Mistra, toto jediné slovo nechť ti stačí.
Ty víš, co kříž obsahuje.“

(Den. 1513)

BOŽÍ A LIDSKÉ MILOSRDENSTVÍ

PROF. LUCJAN BALTER SAC

Během války jsem ještě jako dítě viděl ve Vilně na velkém náměstí u katedrály obrovský, jak se mi zdálo německý zeppelin, který se velice podobal dlouhému balonu a který držely silné šňůry připevněné ke kovovým tyčím zatlučeným do země. Balon byl navíc zatížen velkými kameny visícími na velkých lanech po obou stranách. Kdyby se tato lana přetáhla, zeppelin by automaticky vzlétl nahoru, ale zatím bylo nutné držet ho na zemi a nedovolit mu, aby vzlétl. Pokud třeba špatně mluvím o zemřelém, určitě ho také držím svou lítostí, stěžováním, protože ho nechci nebo nemůžu svobodně pustit do opravdové věčnosti.

Musím tady vzpomenout na jednoho člověka. Vzpomínka na něj mě doprovází od raných let mého mládí, když jsem v letech 1948–1952 byl na střední škole otců palloťinů na Kopcu ve Vadovicích. Právě tam ve vězení očekával trest smrti, ke kterému byl odsouzen ve Varšavě 2. dubna 1947 za nespočetné zločiny spáchané během 2. světové války.

Jedná se tady samozřejmě o Rudolfa Hösse (1900–1947), jehož život v konfrontaci téměř rok po roce se životem sv. Maxmiliána Maria Kolbeho (1894–1941) skvěle ukázal o. Ladislav Kluz OCD v pozoruhodné knížce „Čtyřicet sedm let života“. Autor upozorňuje, že Rudolf měl dobré, ušlechtilé rodiče, silně spojené s Kristem a církví, kteří u sebe rádi hostili misionáře z Afriky vypravující barvitě o své misijní práci. Jeliťkož otec Rudolfa si všímal určitých projevů misijního povolání u svého syna, jednou jej vzal na pouť do Lurd, aby prosil Neposkvrněnou, aby bděla nad ním a nad jeho kněžským a misijním povoláním.

Když oba stáli u jeskyně v Lurdech, Rudi si všimnul slz v očích svého otce, které nijak neseděly k jeho mužné tváři vojáka. Na otázku, proč pláče, otec odpověděl, že si to

sám nedokáže vysvětlit, jenom prosí Matku Boží, aby byl Rudi ušlechtilým člověkem.

Maxmilián, uzdraven nejdříve díky vodě z Lurd, navštívil také toto svaté místo před svým odjezdem na misie v roce 1930. Kluz ukazuje krok po kroku, jak se cesty jejich životů postupně rozcházejí, takže nakonec se oba setkali v úplně jiných rolích: jako kat a oběť, mučitel a mučedník, zločinec a svatý... Autor přináší také velice srdečné dopisy Hösse manželce a dětem, které napsal pět dní před smrtí 11. dubna 1947. V nich vyznává, že teprve během procesu (i když už předtím pochyboval a dostával se do depresí, což pečlivě skrýval) začal chápat svoji zaslepenost a úplně špatné jednání úzce spojené s odklonem od víry a od Boha, způsobené nadchnutím se pro podvodnou ideologii. Píše i o tom, že nakonec opět našel svou víru v Boha a lidi. A protože to byly čistě soukromé dopisy, Höss napsal následující den pozoruhodné prohlášení:

Rudolf Höss
– velitel tábora

Za dráty Osvětimi

„Svědění mě nutí, abych udělal následující prohlášení: Ve vězeňské samotě jsem došel k hořké pravdě, jak těžké zločiny jsem spáchal proti lidstvu. Jako ředitel koncentračního tábora v Osvětimi jsem realizoval část strašlivých, protilidských plánů Třetí Říše. Tímto způsobem jsem způsobil lidstvu a společnosti nejtěžší škody. Za svou odpovědnost platím svým životem. Kéž by mi Bůh jednou odpustil mé činy. Polský národ prosím za odpuštění. Teprve v polských vězeních jsem poznal, co je to lidství. Přes všechno, co se stalo, bylo se mnou zacházeno lidsky, což bych nikdy nečekal, a musel jsem se proto hluboce stydět. Kéž by fakt zveřejnění těchto strašlivých zločinů proti lidstvu a lidství zabránil do budoucna vytvoření i těch nejmenších prvků, které by mohly opět vést k tak úděsným událostem.“

*Rudolf Franz Ferdinand Höss,
Vadovice, 12. dubna 1947*

Po dlouhém rozjímání nad svým životem se Höss rozhodl vyzpovídat. Ale „který kněz bude mít odvahu vyslechnout si jeho zpověď?“ – ptá se Kluz a dodává: „Vězeňský kněz se vyhýbal zpověď udělit. Z Krakova pro něj proto přivedli jezuitu Lohna. Už tehdy mi říkali, že požádali o vyzpovídání Hösse našeho tehdejšího rektora ve Vadovicích, již zemřelého pátera Leona Foryckého, který ale odmítl. Jako mladý kluk jsem tím nebyl překvapen, když jsem znal pátera Leona z blízka: nervově zničený válkou

a zprávami přicházejícími z blízké Osvětimi nebyl jednoduše schopen podívat se Hössovi do očí. Tehdy také říkali, že zpověď trvala kolem třinácti hodin, což v podstatě nikoho nepřekvapilo. Mluvílo se ale také o podivné reakci shromážděných žen, které si všimly toho, že zpovědník musel rozhřešit Hösse, protože mu udělil svaté přijímání. Údajně se doslova vrhly na pátera Lohna a chtěly ho rozrhat, až stráž hlídající Hösse musela kněze bránit, aby jej zachránila. Mám dojem, že právě v tomto okamžiku si celá církev jakoby „na vlastní

oči“ uvědomila své učení, že zpovídající kněz jedná nejen jménem Boha, ale také církve (kterou tentokrát reprezentovaly tyto ženy, které pamatujíc na celou tíhu Hössova hříchu nebyly schopné mu odpustit, a tím také knězi, který jej rozhřešil), která dává většinou svou plnou důvěru knězi, který přece jedná také v jejím jménu.

Je třeba tady poznamenat, že za normálních podmínek by tyto ženy reagovaly správně. Existují totiž takové hříchy, které samy ze sebe, ze své přirozenosti, potvrzené církevním právem, vylučují viníka ze společenství církve. Proto se zpovědník musí nejdříve obrátit na biskupa, a v některých nejtěžších případech na samotného papeže, s prosbou, aby sňal z hříšníka exkomunikaci, což je ztotožňováno s jeho opětovným přijetím do církve. Teprve potom, už jako člena církve, který mezitím vyplnil papežem nebo biskupem uložené pokání, jej může kněz rozhřešit. Podobně by tomu určitě bylo v případě Hösse, pokud by neměl být hned popraven. Jen v tomto pří-

Vstupní brána v Osvětimi
s nápisem „ARBEIT MACHT FREI“

padě církev dovoluje zpovědníkovi vykonat v takovéto krátké době všechny tyto skutky pokání nutné ke smíření s Bohem a s církví.

Proč o tom všem mluvím? Hlavně proto, že je to skoro hmatatelný případ smíření s Bohem (a s církví) těsně před smrtí, které by mělo zachránit Hösse před pekelným trestem. Jenomže těchto několik měsíců vězení, během kterých jakoby poznával postupně sám sebe, aby nakonec uviděl své neuvěřitelně velké hříchy, které si dříve ani neuvědomoval, určitě nestačilo k tomu, aby plně zadostiučinil Bohu a získal odpuštění u lidí: jsou tito bestiálně trýznění lidé vůbec schopni mu odpustit? Jedinou záchranou pro něj může být to, že ho osobně neznali, že se s ním nesetkali, nic o něm neslyšeli – nejednal přece sám, ale měl celé skupiny zločinců.

Píšu o Hössovi také proto, že jsem měl příležitost být poprvé v Osvětimi (Auschwitz) a Březince (Birkenau) už v roce 1949: viděl jsem tehdy šibenici připravenou pro něj hned za táborem vedle krematoria a postavenou tak, aby – když bude umírat – mohl vidět toto své „dílo“. Vedle ní byly na velké tabuli umístěny nedávno pořízené fotografie z poprav Hösse, které ho ukazovaly, jak visí na šibenici. Navíc oba tábory tehdy ještě vypadaly tak, jako by je teprve před chvílí opustili vězňové a zajatci. Exponáty umístěné potom v Osvětimi předělané na muzeum byly ještě ve vedlejším táboře Březinka, kde stály nespočetné řady dřevěných baráků. Byly tam také čtyři velké pece krematoria umístěné za křovím na konci tábora. Z nich vězňové vyváželi lidský popel a rozspávali ho do aleje a mezi baráky – na tomto terénu bylo totiž dost bláto a tento popel terén vysušoval a zpevňoval. Nikdy nezapomenu na dojem, který jsem měl, když jsem musel chodit po těchto na smrt umučených, cyklonem B otrávených a spálených lidech: snažil jsem se tomu vyhýbat,

Během návštěvy Benedikta XVI.
v Osvětimi se na nebi objevila duha
– starozákonní symbol smíření

projít po straně, ale nešlo to: deptání nespočetné řše lidí po životě a smrti! Potom jsem ještě několikrát navštívil oba tábory: postupně se vše měnilo. Byly odstraněny všechny baráky v táboře Březinka, byla tam umístěna celá řada tabulí připomínajících všechny národy, ze kterých pocházeli zemřelí, z Osvětimi vzniklo poctivé historické muzeum. Krátce na to se u vchodu do muzea objevil jakýsi hotel spojený s kavárnou a restaurací... Pokud dříve chodili lidé po táboře soustředění, zamyšlení, často s modlitbou na rtech, tak po letech tam už chodí jako po parku: povídají, smějí se, kouří... jako by úplně zapomněli na tato místa vražd! V této situaci vzpomínám na slova staré řeholnice, která říkala, že očištec trvá třicet – čtyřicet let, někdy déle a někdy méně. Postupně totiž umírají ti, kteří pamatovali a nedokázali odpustit. Až už nebudou na tomto světě, kdo si vzpomene na Hösse a bude ho „zdržovat“ od jeho cesty do nebe svým neodpuštěním? ■

ThDr. Jan Kupka SAC

PŮST V ŽIVOTĚ SV. VINCENCE PALLOTTIHO

2.

Realitu postu v životě sv. Vincence Pallottiho (1795–1850) je třeba vnímat v kontextu celé cesty jeho duchovního života, která vedla ke svatosti. Pokud by tomu bylo jinak, některé jeho skutky pokání a přísné zachovávání postu bychom mohli špatně pochopit, což by mohlo vést k falešné představě o celé osobě Pallottiho.

Pallotti, římský kněz, žil na začátku 19. století. Byl to čas obnovy křesťanského života z morálních škod, které zapříčinila francouzská revoluce. V celé církvi, a také v Římě, byly snahy vrátit se k dávným církevním praktikám, aby se tímto způsobem obnovila křesťanská spiritualita. Pallotti žil v této době a nic z toho, co se odehrávalo v církvi, mu nebylo cizí. Skutky pokání, které plnil, půst, přísnou askezi a celý způsob jeho života je třeba vnímat v kontextu doby. Půst byl pro Pallottiho aktem dobrovolné rezignace na příjemnost požívání pokrmů. Byl to způsob, jak zvítězit nad lidským zalíbením a všechno své zalíbení vložit do Boha. Půst byl pro Pallottiho záro-

veň projevem lásky k Bohu, kterého máme milovat nade vše. Právě v tomto kontextu je třeba vidět přísné skutky pokání Pallottiho. Bez toho hrozí, že můžeme vše vnímat jako archaický pozůstatek, který současnému člověku nemá co říct.

Půst v Římě za otce Pallottiho

Tradice postu vznikla ve středověkých kláštřích. Půst v klášteře byl také způsobem, jak projevít nesouhlas vůči bohatému a vybranému způsobu života, který byl veden na velkých dvorech a v bohatých rodinách. Nejdůležitější ale byly náboženské důvody. Pokoření těla ubráním pokrmu (jak druhu, tak i množství) prospívalo povznesení ducha k Bohu. Redukce potěšení z jídla na minimum a kázeň ve způsobu a čase přijímání pokrmů měly také pomáhat na cestě k duchovní dokonalosti. Proto byla oblast jídla regulována přísnými pravidly. Místem společného požívání pokrmů byl klášterní refektář (mimo refektář nebylo možné jíst). Řeholníci jedli obvykle dvakrát za den. Některé dny, jako např. ve středu a v pátek, jenom jednou. Některé dny bylo také omezeno požívání masa (hostům a poutníkům bylo maso servírováno vždy, protože klášterní půst je nezavazoval). Zvláštním způsobem se postilo v určitých obdobích liturgického roku, jako např. Velký půst, v druhé polovině září, v adventu. Na Vánoce, Velikonoc a slavnost Seslání Ducha Svatého bylo na stole pokrmů více.

Tradice dodržování postu se ze středověkých klášterů rozšířila na celou církev. V Římě se v době sv. Vincence Pallottiho rozšířila praxe postu zvláště v době Velkého postu, který začínal popeleční středou. V tomto čase bylo možné ještě během oběda používat sádlo a večer už jenom olivový olej. Kromě toho do

Velikonoc nebylo možné jíst vepřové maso. Aby Římané trochu nahradili zakázané pokrmy, jedli tradiční „maritozzi“. Byl to druh sladkého rohlíku nebo housky s rozinkami. Na první březnový pátek se „maritozzi“ servírovalo nazdobené barevným cukrem.

Půst v osobním životě otce Pallottiho

Nevíme, zda sv. Vincenc Pallotti v postní době požíval jenom „maritozzi“. Máme ale svědectví, která svědčí o jeho postoji vnitřního pokání, kterému pomáhalo zachovávání postu. Níže uvádím svědectví dvou svědků života sv. Vincence Pallottiho.

P. František M. Vaccari (1814–1856) se ke komunitě sv. Vincence Pallottiho připojil v roce 1843. Osm let žil společně s Pallottim a potom se stal jeho prvním nástupcem ve funkci představeného pallotinské komunity. Když svědčil během procesu blahořečení sv. Vincence Pallottiho, tak vyprávěl o jeho postních praktikách: „Jedl a pil s takovou střídmostí, že mu to stačilo jen k udržení života a plnění povinností. Snažil se vybírat pokrmy co nejjednodušší a zvláště ty, které nebyly chutné. Říkal, že takové pokrmy jsou zdravější na žaludek. Sbíral proto slupky ze sýra, drobky suchého chleba a dokonce i zbytky jídel, které zbyly po obědě, protože často jedl kvůli svým povinnostem pozdě. Nikdy si nestěžoval na kvalitu jídla nebo nápoje, nechtěl, aby pro něj připravovali něco zvláštního.“ (Romana beatificationis..., Summarum, Romae 1911, s. 641)

Bratr Angelo Palombi (1810–1891), který se ke komunitě sv. Vincence Pallottiho připojil také v roce 1843, plnil různé funkce. Byl na vrátnici, vařil a podle potřeby dělal také holiče. Každý den se setkával s Pallottim a mohl pozorovat jeho chování. Během procesu blahořečení vyprávěl: „Veliká byla jeho střídmost. Obvykle jedl málo a vždy jenom to, co bylo nutné, snažil se jíst tak, aby pořád cítil hlad. V pátek a sobotu – jak jsem viděl –

se obvykle postil a večer v tyto dny jedl jenom pár sušených plodů a kousek chleba. Byl jsem překvapen, že to mohl vydržet pozdě do noci. V poledne vždy odcházel, aby navštěvoval nemocné v jejich domech nebo v nemocnicích, proto se také skoro nikdy nezúčastňoval společného jídla. Když se vrátil, nechtěl, aby se vařilo jenom pro něj. Proto jsme pro něj nechávali jednu porci a on když se vrátil, snědl jenom polovinu toho, co jsme mu nechali.“ (Romana beatificationis..., Summarium, Romae 1911, ss. 647–648).

Shrnutím svědectví o postu Pallottiho může být to, co napsal jeden z prvních životopisců sv. Vincence. V rozsáhlé biografii, která vyšla v roce 1888, Alojz Vaccari OSB napsal v kapitole o střídmosti: „Střídmost Pallottiho při požívání pokrmu je k nevíře. Jedl tak málo, že se zdálo, jako by se místo toho, aby uspokojoval potřeby těla, těmto potřebám vysmíval. Ale tím to nekončilo – aby necítil potěšení z jídla, přidával k němu pelyněk, který vždy nosil s sebou. To doporučoval také členům Společnosti a ostatním duchovním synům. Říkal, že pokud se před jídlem a po něm použije pelyněk, přispívá se tím, kromě zisku z askeze, také k lepšímu trávení. Pokud nějaký dobrodinec daroval Pallottimu nebo komunitě koláč, nejedl ho ani on, ani komunita, ale snažil se co nejrychleji rozdělit vše nemocným. Zřídka kdy večerel, i když měl suché rty a slabé síly, a pokud byl volán k večeri, bránil se s úsměvem: „Odložme ji na zítra!“ Jestliže byl jeho život neustálým postem, je pochopitelné, že přesně dodržoval postní předpisy církve, předpisy konstituce, tři velké posty rodin františkánských a Velký půst „přetahoval“ až ke slavnosti Seslání Ducha Svatého. Často se také postil ve věci obrácení nějakého hříšníka.“ (Alojz Vaccari OSB, Kompendium života sluhy Božího Vincence Pallottiho, v: Wiadoomości Prowincji Chrystusa Króla, č. 10/2011, ss. 72–73). ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SV. FAUSTYNY

MATKA BOŽÍ V ŽIVOTĚ SVATÉ SESTRY FAUSTYNY

P. prof. Lucjan Balter SAC

3. část

2. Sjednocení se s Matkou Boží

Panna Maria se stává pro Faustynu duchovní mistryní a učitelkou, která dává rady hodnotné pro její duchovní život. V srpnu roku 1934 předpovídá Faustyně: „Budeš mít jistá utrpení způsobená nemocí a lékaři a také kvůli tomu obrazu tě potká mnoho utrpení, ale ničeho se neboj.“ Faustyna k tomu hned dodává svůj komentář: „Druhý den jsem onemocněla a hodně jsem trpěla, tak jak mi řekla Matka Boží, ale má duše je na utrpení připravena. Utrpení je mou stálou životní družkou.“ (Den. 316) Úplné odevzdání zapříčinilo, že Faustyna vnímá Matku Boží jako svou nejlepší Matku, považuje se za její dceru, bezmezně jí důvěřuje a spojuje se s ní často duchovně skrze modlitbu, aby – jak píše – „denně ji tisíckrát pozdravila sama, denně se k její cti modlíc tisíckrát Zdravas Maria po devět dní.“ (Den. 1413) Faustyna se učí od Matky Boží plnit Boží vůli, vůli Panny Marie bere jako vůli Boží a snaží se ve všem následovat Pannu Marii v různých etapách jejího života, bezmezně odevzdaného Bohu a jeho spasitelnému dílu, které každý rok znovu prožíváme v rámci liturgického roku.

V adventu roku 1936 Faustyna píše: „S velikou touhou očekávám Narození Páně, prožívám čekání s Nejsvětější Matkou.“ (Den. 829) A den před Štědrým večerem

poznává: „Prožívám čas s Matkou Boží a připravuji se na tu slavnostní chvíli – na příchod Pána Ježíše. Matka Boží mě poučuje o vnitřním životě duše s Ježíšem, zvláště ve svatém přijímání. Jak veliké tajemství v nás působí svaté přijímání, to poznáme teprve na věčnosti. Ó nejdrahocennější chvíle života!“ (Den. 840) Při vzpomínce na dřívější Vánoce Faustyna píše: „Dnes jsem se úzce spojovala s Matkou Boží, prožívala jsem její vnitřní stav.“ (Den. 182) Na Štědrý večer roku 1936 to ještě jednou silně zdůrazňuje: „Dnes při mši svaté jsem byla obzvlášť spojena s Bohem a s jeho Neposkvrněnou Matkou. Pokora a láska Neposkvrněné Panny pronikala mou duši. Čím více napodobuji Boží Matku, tím hlouběji poznávám Boha.“ (Den. 843) Neobvyklé vnitřní zážitky spojené s tajemstvím narození Boha – člověka vedou Faustynu k velebení Panny Marie, která byla a je součástí tohoto tajemství: „Ó, Panno čistá, ty dnes cestuješ a já jsem také na cestě. Ó, Panno zářící, čistá jak křišťál, celá v Bohu ponořená, odevzdávám ti svůj vnitřní život, řiď všechno tak, aby to bylo milé tvému Synu, má Matko, tak vroucně si přeji, abys mi o půlnoční dala malého Ježíška.“ (Den. 844) Nakonec ještě jedna vzpomínka sestry Faustyny z toho dne večer: „Po večeri jsem se cítila velice unavená a nemocná, musela jsem si lehnout, přesto jsem s Nejsvětější Matkou očekávala příchod malého Děťátka.“ (Den. 845)

Je dobře upozornit na dvě podstatné věci, které můžeme najít v těchto vánočních ohlasech sestry Faustyny: především to, že využívá příležitosti narození Pána Ježíše, aby se opět odevzdala Panně Marii – svěruje jí opět sebe a zvláštním způsobem svůj vnitřní život. Za druhé: celá adventní příprava, kterou podstoupila pod vedením Panny Marie, ji přivádí k hlubokému a teologicky velice správnému závěru, že čím více následuje

Matku Boží, tím hlouběji poznává samotného Boha. Který z velkých teologů by byl schopen tak jasně a stručně vyjádřit tak hlubokou teologickou pravdu týkající se Panny Marie?

Spojení Faustyny s Pannou Marií se zviditelňuje zvláštním způsobem o mariánských slavnostech a svátých církevního roku. Stačí tady asi jen pro ilustraci uvést slova Faustyny ze svátku Obětování Ježíše v chrámu 2. února 1937: „Ó Maria, dnes pronikl tvou svatou duší strašný meč, nikdo kromě Boha o tvém utrpení neví. Tvá duše se nehrouť, ale je statečná, neboť je s Ježíšem. Sladká Matko, spoj moji duši s Ježíšem, neboť jen tehdy přečkám všechny zkoušky a jen ve spojení s Ježíšem budou mé maličké oběti Bohu milé. Nejsladší Matko, poučuj mě o vnitřním životě, nechť mě meč bolesti nikdy nezlomí. Ó Panno čistá, vlij mi do srdce statečnost a střez ji.“ (Den. 915)

Na začátku mariánského měsíce – v květnu roku 1937 – sv. Faustyna mluví o tom, čím už řadu let žije: „Dnes jsem pocítila blízkost své matky – Matky nebeské. I když před každým svatým přijímáním Matku Boží vroucně prosím, aby mi pomohla připravit duši na příchod svého Syna, a zřetelně cítím na sobě její péči. Velice ji prosím o to, aby ve mně laskavě rozdmýchala oheň takové lásky k Bohu, jakým hořelo její čisté srdce ve chvíli vtělení Božího Slova.“ (Den. 1114) O tom, že toto sjednocení s Pannou Marií trvá neustále, svědčí vzpomínky Faustyny zapsané v „Deníčku“. Uvedeme jen několik z nich: „Před meditací jsem měla ještě chvíli čas na modlitbu k Duchu Svatému a Nejsvětější Matce. Vroucně jsem Matku Boží prosila, aby mi vyprosila milost věrnosti v těch vnitřních vnuknutích a abych věrně vyplnila veškerou Boží vůli.“ (Den. 170) „Nehledám štěstí jinde než v nitru, v němž přebývá Bůh. Mám radost z Boha ve svém nitru; zde jsem ustavičně s ním, zde jsem s ním nejdůvěrněji, zde

Orazio Gentileschi: Panna Maria s Ježíškem

jsem s ním v bezpečí, sem nepronikne lidský pohled. Nejsvětější Panna mě k takovému přebývání s Bohem vybízí.“ (Den. 454) „Matko Boží, tvá duše byla ponořena do moře hořkostí, shlédni na své dítě a nauč mě trpět a v utrpení milovat. Posilni mou duši, ať ji nezlomí bolest. Matko milosti, nauč mě žít s Bohem.“ (Den. 315)

Snad už není potřeba přesvědčovat nebo vysvětlovat, že toto vnitřní, tak úzké spojení Faustyny s Pannou Marií nejen že ji od Boha neodděluje, ale podstatně jí pomáhá v pochopení Jeho vůle vůči ní a v jejím věrném realizování podle vzoru Marie, věrné služebnice Páně, která byla beze zbytku odevzdaná Bohu a v něm, a zároveň také kvůli němu, beze zbytku odevzdaná lidem. Je ale dobré upozornit ještě na jiný, asi dost důležitý okamžik vztahu Faustyny s Pannou Marií – na její vnitřní zážitky.

(Pokračování)

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova:

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu.**

Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Den. 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICCE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rotundě 81/6, 128 00 Praha 2

PĚŠÍ POUŤ

Letos počtvrté vás zveme na pěší pouť k Božímu milosrdenství. Protože budeme v lednu roku 2013 prožívat 50. výročí svatořečení sv. Vincence Pallottiho, chceme už letos, během našeho společného putování, přiblížit poutníkům osobu tohoto světce a zároveň hovořit a přemýšlet o jeho fascinaci Bohem nekonečně milosrdným. Proto heslem pouti jsou slova sv. Vincence: „Jsem zázrak Božího milosrdenství.“

Pěší pouť k Božímu milosrdenství má dva proudy, východní z Fulneku a západní z Říčan u Prahy. Z obou těchto měst vycházíme v **sobotu 28. 7.**, abychom se po týdenním putování setkali v **pátek 3. 8. ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě**, kde zůstaneme až do soboty 4. 8. Na tento pátek a sobotu zveme do Slavkovic všechny (nejen ty, kteří připutují s námi) na Setkání poutníků.

- Pátek 3. 8. v 15.00 hod.
– Hodina milosrdenství.
 - 16.00 hod. – mše svatá.
 - Večerní program – setkání poutníků, společné zpívání k oslavě Boha a sdílení. V noci bude příležitost k soukromé modlitbě během adora-ce v kostele Božího milosrdenství. Místo ke spánku zajištěno.
 - Sobota v 10.00 – slavnostní mše sv. Hlavní celebrant Mons. Jan Peňáz, poutník, rodák ze Slavkovic.
- Přihlášení na pěší pouť: www.pout.cz
Srdečně zvou otcové pallotini.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ 2012

PŘISTOUPIT
K PRAMENI
ŽIVOTA

Tento rok se ve Slavkovicích začalo na svátek Božího milosrdenství s novou tradicí, která vychází ze slov Pána Ježíše předaných nám v „Deníčku“ sestry Faustyny. O svátku Božího milosrdenství, který se má konat každý rok o první neděli po Velikonočních, Pán Ježíš říká: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (Den. 699)

Tato slova byla podnětem k tomu, aby od 9 hod. ráno do 21 hod. večer byla ve Slavkovicích možnost přistoupit ke svátosti smíření. V těchto hodinách také probíhal program, který byl rozdělen na tři základní části: dopolední, odpolední a večerní.

Před dopolední mší svatou v 10.30 hod. zazněla přednáška „Boží milosrdenství v životě sv. Vincence Pallottiho“. V této přednášce P. Artur Cierlicki SAC zdůraznil, že sv. Vincenc Pallotti poznal, jak velice ho milosrdný Bůh miluje, a to v něm probudilo velkou touhu, aby každý člověk mohl stejně jako on poznat a zakusit tuto milosrdnou Boží lásku.

Následující mši svatě předsedal Mons. Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze, účastnili se jí také Mons. Martin Holík, ředitel Radia Proglas, a kněží nejen z České republiky, ale také ze Slovenska a Polska.

Odpolední mši svatě předsedal Mons. Jan Daněk, děkan z Nového Města na Moravě. Po ní se uskutečnil večerní program, který začal promítáním o ikonách a Akatistem (mariánskou pobožností), který před ikonou Matky Boží Ivierské zpívala schola z Radešinské Svratky. V 19 hod. byla příležitost ke společnému zamyšlení nad Božím milosrdenstvím, které vedl otec Robert Spišák OPraem, a celý den zakončila pobožnost Cesty světla.

Bohu díky za množství lidí, kteří tento den přišli! Je vidět, že milosrdný Pán žehná a touží po tom, aby nás všechny obdaroval svým milosrdenstvím. Už dnes Vás proto zveme za rok do Slavkovic! *Otcové pallotini*

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

BOŽÍ SLUŽEBNÍK VÁCLAV DRBOLA

JIRÍ MIKULÁŠEK

Václav Drbola se narodil 16. října 1912 ve Starovičkách u Hustopečí jako nejstarší ze sedmi dětí Václava a Růženy Drbolových. Touha být knězem ho provázela od malička. Ještě nechodil do školy a už klekával u oltáře jako malý ministrant a doma si hrával na kněze. Přestože se museli všichni uskromnit, umožnili mu rodiče studium na gymnáziu v Hustopečích. Do města vzdáleného pět kilometrů docházel každý den pěšky, ráno však nevynechal mši svatou. Rád se chořoval modlit ke kapličce za vesnicí a učil modlitbě také mladší sourozence.

Po maturitě nastoupil Václav do brněnského kněžského alumnátu. I jako bohoslovec využíval volna, kdy mohli jet domů, aby vydělal nějakou korunu a ulehčil tak rodině. Chudoba a častý styk s prostými lidmi, kteří jen obtížně vydělávali na to nejnужnější, rozvíjely ve Václavovi jemné sociální citění a porozumění pro každodenní starosti pozdějších farníků.

Dne 5. července 1938, na svátek slovanských apoštolů Cyrila a Metoděje, byl Václav Drbola v brněnské katedrále vysvěcen na kněze a týž den slavil ve Starovičkách svou první mši svatou. Byl ustanoven kapla-

nem ve Slavkově a po roce poslán do Čučic u Oslavan, kde vedl duchovní správu za nemocného pana faráře. Po jeho smrti byl přeložen do Bučovic, aby nahradil kaplana zatčeného gestapem.

Po válce se P. Václav s velkým nasazením pustil do obnovy činnosti Orla a Spolku katolických tovaryšů. Brzy po válce se konalo v Bučovicích na Salajce veřejné cvičení Orla a Václav Drbola byl schopným organizátorem nejrůznějších akcí. Když se do něčeho pustil, povedlo se to. On pak vždy zůstával skromně v pozadí. Ve větším kolektivu býval uzavřenější, ale v užším kruhu se

*Na vycházce s bohoslovci
z brněnského alumnátu*

Průmysl ve Starovičkách – 1938

projevoval jako srdečný a příjemný společník. Měl rád lidi a rád se smál.

Po únorovém převratu Drbola usilovně hledal nějaké možnosti, jak Spolek katolických tovaryšů zachránit. Psal dopisy a žádosti, pokusil se proměnit spolek tovaryšů na spolek divadelní, ale akční výbor mu sdělil, že „ani divadelní spolek není v zájmu socialismu“. Spolkový dům byl brzy obsazen novými „pány“. Drbola o souvislých událostech sepsal obsáhlou zprávu, kterou uschoval u svých přátel.

V březnu roku 1950 byl P. Václav ustanoven administrátorem v Babicích u Moravských Budějovic. Vyhýbal se politice, ale protože farář má být pro všechny, dokázal přátelsky posedět i s předsedou národního výboru Kuchtíkem a vařila mu žena člena národního výboru paní Roupcová. Komunisté, s kterými se setkával, nebyli nakaženi bacilem slepé třídní nenávisti, jak se s tím setkával u některých funkcionářů v Bučovicích.

Dne 30. dubna 1950 bylo ve velkém zátahu zatčeno mnoho lidí. Mezi zatčenými byl také mladý rokytnický farář Jan Bula.

Když jednou končil Václav Drbola výuku náboženství v Loukovicích, přišla za ním žena se sdělením, že se u ní už několik dní skrývá jakýsi člověk a chtěl by mluvit s farářem. P. Václav šel hned s ní. Neznámý se mu představil jako kapitán Malý. Je prý velitelem ilegální skupiny, jejímž úkolem bylo osvobodit arcibiskupa Berana. Akce se podařila a nyní je potřeba převést pana arcibiskupa přes hranice. Může to však být nebezpečné a pan arcibiskup by se před tím rád vyzpovídal. Václav Drbola k tomu byl ochotný. Vzpomněl si přitom na pronásledovaného sedláka Plichtu, kterému se v nedávném zátahu podařilo uprchnout a musel se skrývat. Mohl by se přece také zachránit útekem na Západ. Drbola řekl o svém nápadu Malému a poslal ho za ním.

Když se Drbola svěřil se svým počínáním v Jaroměřicích otci Podveskému, ten ho ani

Společný snímek s Janem Bulou

ního výboru KSČ, že v akci Babice bude vyneseno sedm rozsudků trestu smrti a že mezi těmito sedmi budou také dva kněží: P. Václav Drbola a P. František Pařil. Také P. Jan Bula bude potrestán trestem smrti v dalším procesu na podzim.

Několik mužů v Bučovicích se domluvilo, že pojedou do Prahy prosit o milost prezidenta Klementa Gottwalda. Hlavní organizátor této akce byl však cestou na nádraží zadržen policií, vyslýchán a propuštěn až po půlnoci. Odvolání bylo zamítnuto a rozsudek smrti potvrzen. V odůvodnění stálo: „Václav Drbola již v květnu a červnu 1949 v Bučovicích dal jasně najevo své protistátní zaměření tím, že z kazatelny veřejně předčítal pokoutně získané pastýřské listy s pobuřujícím obsahem.“

nenechal domluvit a řekl mu, aby s kapitánem Malým ihned přerušil styky. Václav asi za týden Podveskému potvrdil, že Malému odmítl jakoukoli další spolupráci. Ale už bylo pozdě. Brzy ráno v neděli 16. června obklíčila policie faru v Babicích a P. Václav Drbola byl zatčen. Lidi ve vesnici zpráva o zatčení kněze překvapila. Přičítali to tomu, že odmítl účast na mírovém pochodu.

Václav Drbola byl zatčen patnáct dní před výstřely v babické škole, ale Státní bezpečnost z něj potřebovala udělat hlavního iniciátora vražd. Vyslýchala ho, mučila. Spoluvězni slyšeli jeho volání: „Nekopejte do mě, zabijte mě, já nic nevím.“ Nechtěl podepsat, že babický případ byl jeho nápad. Přes nelidské mučení trval na svém: „Nic jsem neudělal!“ Nemohl snést pomýšlení, že by měl být spojován s vraždou lidí, kteří patřili v Babicích k jeho přátelům. StB z něj vytloukla pouze to, že „si uvědomuje odpovědnost“...

Soudní proces se odehrával v Jihlavě ve dnech 12. až 14. července 1951. Už 10. června schválili členové církevní pětiky Ústřed-

S dětmi po prvním svatém přijímání

Kněz Václav Drbola byl popraven 3. srpna 1951 v Jihlavě. V letech 1990–1997 byl plně rehabilitován a v roce 2011 bylo zahájeno beatifikační řízení.

Až v roce 1968 si mohla rodina Drbolova vyzvednout urnu s Václavovým popelem. Nejprve ji měli doma a když zemřel manžel Vašíkovy sestry Boženy, uložili urnu do jeho rakve. U jejich rodinného hrobu na hřbitově ve Starovičkách se dodnes každou sobotu objevují čerstvé květiny, které nepocházejí od členů rodiny. Lidé se zastavují u Václavova hrobu a zapalují svíce...

Obraz milosrdného Ježíše od Adolfa Hyty v Jablunkově

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH

OPRAVDOVÁ
LÁSKA POMÁHÁ
ČLOVĚKU RŮSTO PRÁCI SESTER
ALŽBĚTINEK
V JABLUNKOVĚ

Klepu na dveře malé místnosti. Mám půl hodiny zpoždění, ale naštěstí představená konventu sester alžbětinek v Jablunkově, sestra M. Judita Marie Jochymková, mě uklidňuje, že to tak Pán Bůh zařídil, protože až teď má čas. Sestra mě uvádí do života a práce zdejší komunity jednoduše: „Naše poslání je věnovat se lidem nemocným a potřebným. Na začátku o Božím milosrdenství moc nemluvíme. My spíše děláme a svým postojem, přístupem, vedeme lidi k tomu, že oni sami se na Boží milosrdenství zeptají. Mnohokrát vidíme, jak lidé, kteří nebyli vyrovnáni se svým životem, se potom mění a připraví se na setkání s opravdovým Milosrdenstvím a Láskou.“

ŘÁD SV. ALŽBĚTY

Řád sv. Alžběty byl založen Apolonií Radermecher (1571–1626) z Aachen, která spolu s dalšími dívkami sloužila nemocným po vzoru sv. Alžběty Durynské v městském špitálu. Přijala roucho třetího řádu sv. Františka, v roce 1622 převzala městský špitál v Aachen. Datum 13. srpna 1622 se uvádí jako den založení Řádu sester alžbětinek.

Kláster v Jablunkově byl postaven v letech 1853–1855. V roce 1863 byla potvrzena samostatnost jablunkovského konventu. Kvůli nepříznivým podmínkám (voda zaplavovala klášter) v roce 1926 sestry zakoupily nový pozemek na kopci, kde se nachází dnešní klášter. V roce 1928 byla ukončena stavba nemocnice (dnes Domov sv. Alžběty – domov pro seniory) a v roce 1932 byl

posvěcen kostel. Do paměti sester se hluboce vepsal 16. květen 1960. V ten den byly propuštěny ze zaměstnání s chladným konstatováním: „Už vás nepotřebujeme.“

K ubytování bylo sestrám ponecháno sedm menších pokojů a za bydlení ve vlastním klášteře musely platit nájemné. Provizorní kuchyň s jídelnou si zřídily na půdě. Tehdy jistě netušily, že tento stav potrvá 30 let.

Sestry při práci v kravíně – 60. léta

Zanedlouho bylo naplánováno odsunutí sester do tábora pro řeholnice v Bíle Vodě. Když se o tom dověděli jablunkovští občané, začali se sester veřejně zastávat a posílali petice na jejich obranu. Nakonec předseda JZD na Jablunkovsku vyšel sestrám vstříc a nabídl jim práci. Tímto způsobem sestry začaly pracovat na znárodněných klášterních polích a v hospodářských budovách a v kůlně chovaly býky. Hned po změně režimu se sestry chtěly vrátit k službě nemocným, ale musely čekat na vrácení potřebných místností a kláštera. Povedlo se to koncem září roku 1991. V současné době sestry vedou domov pro 75 seniorů. V jablunkovském klášteře je 28 sester.

Matka Rafaela
s fotoaparátem
a sestra Gabriela

SESTRY ALŽBĚTINKY A ÚCTA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Klášter sester alžbětinek se nachází na území farnosti Jablunkov. Pod tuto farnost spadá také obec Písek, kde byl postaven, první v České republice, kostel Božího milosrdenství (kostel ve Slavkovicích je první poutní kostel zasvěcený Božímu milosrdenství a sv. Faustyně). Úcta k Božímu milosrdenství, kte-

Kaple Domova sv. Alžběty
(domov pro seniory)

rá se šíří ve farnosti Jablunkov, je spojená s klášterem sester alžbětinek. Dvacet sedm let působila totiž v jablunkovském klášteře jako představená matka M. Rafaela Brožková (1919–1990), která přivedla do Jablunkova úctu k Božímu milosrdenství na základě zjevení sv. sestry Faustyny už před rokem 1950!

Zajímavý je obraz milosrdného Ježíše, který se nachází v klášterním kostele sester alžbětinek. Neví se přesně, kdy byl obraz přivezen do kláštera, ale namaloval jej v Polsku malíř Adolf Hyla, ten, který namaloval obraz do krakovských Łagiewnik. Jelikož Pán Ježíš na obraze nemá za sebou tmavé pozadí, ale krajinu, lze předpokládat, že obraz vznikl ve čtyřicátých nebo padesátých letech. „Úcta k Božímu milosrdenství se v Jablunkově ujala” – říká sestra představená – „a možná to také pomohlo tomu, že sestry nebyly internované, ale zůstaly na místě.”

29. DNE KAŽDÉHO MĚSÍCE...

„Zajímavostí tohoto místa jsou také celonoční adorace, které se konají 29. dne každého měsíce. Za totality tady bylo tolik mládeže, že to šlo až do takových rozměrů, že po tom komunisté začali pátrat... Kvůli tomu byl třeba vyslýchán páter Adam Rucki, který vedl adorace a také mládež. Od kterého roku se adorace konají, to ani nevíme, budeme po tom pátrat. Víme, že na začátku adorovaly

pouze sestry, potom se to stalo veřejnou záležitostí. Teď musím konstatovat, že po roce 1990, kdy je duchovní program už na mnoha místech, lidí na adoracích ubývá. Víme ale, že pro mnoho lidí jsme spojováni s 29. dnem každého měsíce a s adorací. Možná také kvůli těmto adoracím si lidé vzali úctu k Božímu milosrdenství za svou,” vzpomíná sestra Judita (Jochymková).

JAK VNÍMÁTE PRAVDU O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ DNES?

Sestra představená má další povinnosti. Než odejde, odpovídá na mou otázku: „Bůh je láska a milosrdenství znamená zdravou lásku. Není to skleník, neskrývá špatnost. Opravdová láska je taková, že člověku pomáhá růst. Bůh, který je láska, nám nedovoluje žít jinak než milosrdně. Nemusíme o milosrdenství mluvit slovy, ale životem. Osobně si myslím, že svět dnes milosrdenství velice potřebuje, protože lidé trpí izolací a z této izolace pramení zoufalství z toho, že

Podle jedné legendy sv. Alžběta přivedla do svého hradu malomocného a uložila jej do své postele. Když se to dozvěděl manžel, pobouřen vtrhl do komnaty, ale pod pokrývkou místo malomocného spatřil Ukřižovaného obklopeného nebeskou září. Dnes se sestry Alžbětinky starají o mnohé nemocné a potřebné.

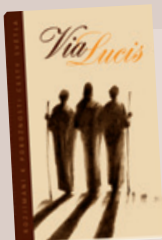
je už nikdo nepotřebuje, nebere vážně... A Pán Bůh jim řekne: „Já tě mám vždycky rád. Já tě беру vážně za všech okolností.”

Zpracoval P. Wojciech Zubkowiec SAC

Klášter sester Alžbětinek v Jablunkově

Více informací můžete najít na adrese: Konvent sester alžbětinek, Bezručova 395, 739 91 Jablunkov, tel. 558 357 402, 731 625 660. www.alzbetinky.jablunkov.cz

„VIA LUCIS“ ROZJÍMÁNÍ K POBOŽNOSTI CESTY SVĚTLA

Autoři: biskup Jan Baxant, biskup Vojtěch Cikrle, biskup Ladislav Hučko, biskup František Lobkowicz, Angelo Scarano a Marie Svatošová. Cesta světla (Via Lucis) je velikonoční pobožnost, která získává v církvi na popularitě a která je inspirována křížovou cestou – Via Crucis. Spočívá v rozjímání čtrnácti zastavení – setkání zmrtvýchvstalého Ježíše s jeho učedníky. (Formát 105 x 165, brož., 58 str., 2011)

NEBOJUJ S TMOU, ROZSVIŽ SVĚTLO!

Nabízíme vám brožurku, která vznikla jako malý průvodce v oblasti Božího milosrdenství. Může to být dobrý dárek pro vaše známé a pro všechny, které byste chtěli oslovit Božím milosrdenstvím. (Formát A5, 48 stran.)

Cena brožur není stanovena, dobrovolný dar můžete posílat na účet:
35-6219210237/0100

Objednávejte na adrese: Otcové pallotini, Jámý 71, 592 32 Jámý
na telefonním čísle: 566 502 850, 566 502 855
e-mailem: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. (Váz., 671 str., 399 Kč)

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. (Váz., 175 str., 219 Kč)

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

POSLALI JSTE DAR PŘEVODEM Z ÚČTU A „APOŠTOL“ NEPŘÍŠEL NA VAŠI ADRESU?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok.

Konkrétní cena není určena.

Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým darem pro vaše blízké – sdělte nám jejich adresu a my jim ho pošleme. Naše adresa:

**Společnost katolického apoštolátu
Jámý 71, 592 32 Jámý**

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

Náš časopis si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.

tel.: 566 502 850, 774 521 531

fax: 566 502 851,

e-mail: objednavky@apostol.cz

Objednací formulář na www.apostol.cz!

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří. Název „pallotini“ pochází od zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365
(Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku:

Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách:

Jámý 71, 592 32 Jámý, tel. 566 502 850

Poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích

Bohoslužby:

Pátek 15.00 Hodina milosrdenství
(adorace, Korunka k BM)

16.00 Mše svatá

Sobota 15.00–17.00 Možnost svátosti smíření
17.00 Mše svatá

Neděle 10.30 Mše svatá
15.00–17.00 Možnost svátosti smíření

Křížová cesta: po celý rok každý pátek
15.00–16.00 hod.
(mimo dobu velikonoční)

Cesta světla: v době velikonoční
– neděle od 16.00 hod.

Svatá zpověď: sobota/neděle 15.00–17.00 hod.

Každoroční hlavní poutě:

- Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)
- Poutě ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)
- Poutě třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Kontakt a další informace:

OTCOVÉ PALLOTINI

Jámý 71, 592 32

tel. 566 502 855/857

info@slavkovice.cz

www.slavkovice.cz

S radostí Vám nabízíme

SBORNÍK TEXTŮ Z PRVNÍHO KONGRESU O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ V ČESKÉ REPUBLICE

který se konal ve Slavkovicích
a v Novém Městě na Moravě
v roce 2011 pod heslem:

TEĎ JE ČAS MILOSRDENSTVÍ

V knížce najdete na více než 100 stránkách texty přednášek a fotografie z kongresu – podněty k zamyšlení nad Božím milosrdenstvím. Sborník může být vhodným dárkem, jehož prostřednictvím můžete šířit poselství o Božím milosrdenství!

Obsah: **Modlitba o světlo Ducha Svatého a pozdrav účastníkům kongresu.** (Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský) • **Bůh Marie Magdalské.** Bůh proměňuje hříšníky ve svědky milosrdenství. Krize víry – příčina, nebo důsledek popírání hříchu? (Petr Šandera, Th.D., brněnský biskup Církve československé husitské) • **Bůh Petra a Jidáše.** Jak zacházíme s Božím milosrdenstvím. (MUDr. Viola Svobodová, Hospic sv. Alžběty v Brně) • **Bůh svatého Tomáše.** (Mons. Josef Hrdlička, pomocný biskup olomoucký) • **Bůh svatého Pavla.** Milosrdenství a spravedlnost. Čím a kdo nás ospravedlňuje. Spása je dar. Není milosrdenství (jeden z projevů lásky) bez pravdy a spravedlnost bez milosrdenství. (Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc, apoštolský exarcha, generální sekretář ČBK) • **Bůh svaté Faustyny.** Poselství o Božím milosrdenství na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. Začátek a vývoj úcty, nedorozumění a předsudky. (P. Mgr Wojciech Zubkowiec SAC, koordinátor kongresu o Božím milosrdenství v ČR) • **Boží milosrdenství v kontextu druhého příchodu Krista.** (Mons. Mgr. Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze) • **Boží milosrdenství v čase a prostoru.** Milosrdenství a znamení doby. (Ludvik Kolek, komunita Emmanuel) • **Boží milosrdenství v učení Jana Pavla II.** (Prof. Jan Machniak, Th.D., vedoucí katedry spirituální teologie na Papežské univerzitě Jana Pavla II. v Krakově)

Sborník si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32 Jámy,
tel. 566 502 855, e-mail: info@slavkovice.cz

Cena není stanovena. Dobrovolný příspěvek na vydávání časopisu
„Apoštol Božího milosrdenství“ (účet: 35-6219210237/0100)